

казва. Ти разбира се шеж му отидеш—обърна се към Петра стария—Та там и за московена приказвахме и за нашия народ стана дума. Васъ казва патата изъ Европа не ви познаватъ. Хората и не подозиратъ че такъвъ народъ има. Тъй че кой да мисли за васъ. И така е.—

—На васъ изглежда е безразлично татъо за какви ни иматъ европеицитъ. Достатъчно ви е само да сме си добре?—~~обявих~~ забелѣза Петъръ.

Стария се забави съ отговора—Чакъ тъй менѣ ако питашъ не е—започна Чорбатджията—и азъ да си кажа право самъ не вѣрвамъ че скоро можемъ да се освободимъ Турчена тъй парството си недава пъкъ и народа не е още подготвенъ и не ще се подготви май, защото такава му била урисията. Всѣко нещо съ време става, а кой знае може и ний съ парство да станемъ—Послѣ вижъ какво ще ти кажа: хората тамъ дипломатитъ тъй току за черни очи нѣма да се съгласятъ да ни видятъ свободни Менъ веднажъ ми каза киръ Славил: наивни хора сте вий. Гледайте гвий гърнитъ какво правимъ Образование трѣбва и просвета. Образования човекъ ангария не работи, робство нетърпи и така е. Уж, аѣ че Груйо иде—трепна стария.

Отъ къмъ хармана портата се отвори. Бливъ ратай вкарваше коня а Груйо съ кожени дисаги на рамо трѣгна къмъ тѣкъ. Вероятно бѣха му съобщили че братята му си вече тукъ, защото той ни най-малко не се очули. Като стигна до масата Груйо сложи дисагитъ на земята и теко се целуна съ братята с Петра той изгледа дълго и очулено сѣкашъ търсеше по него нещо, което особено много го интересуваше. Той сѣкашъ се сѣлти и му бѣше неприятно да гледа братята си. Въ движенията му тежки и груби имаше студени и смутеностъ. Той даже се забърка при пѣлуванието и махна съ ръка за недоволенъ и намръщенъ.

—Чака ми те. Хайде или се поизмий че ела да вечереме—кротко каза баща му като забелѣза неговото смущение—

Груйо ужъ трѣгна но се повърна — изведнажъ — Нищо не събрахме—изтърси я злобно той—Селенитъ не даватъ. Нѣматъ.—

—Е нищо не се тревожи. Ще дадатъ—каза стария.

—Така зоръ азъ ще ходя пъкъ Той не довърши и трѣгна къмъ прилипа

ната къмъ чорбатжийската къща постройка, където ядѣха ратаитъ.

Стария се нацумери, братята се спогледнаха и Станко се усмихна.

—Все сътия Груйо—каза той подирѣ му—Защо ли е толкова сърдитъ?—

—Селенитъ сж го разсърдили—отговори баща му—но не му бележете.—